



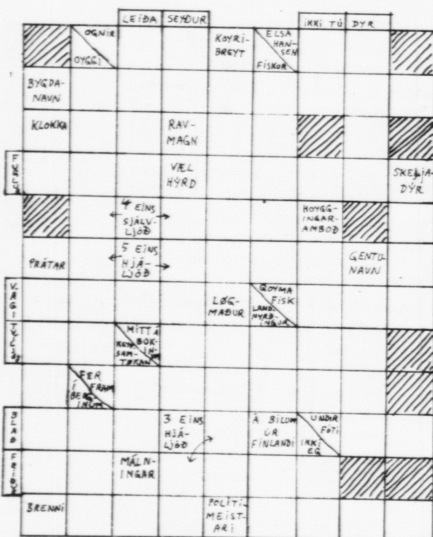
Kavamaðurin, sum hvarv

Nú vil eg skriva tykkum eina søgu.

Einaferð var það ein genta og ein drongur, tey spældu alltið saman. Ein dagin var kafi út. So fór drongurinn út til gentuna at spyrja hana, um hon kundi koma út at gera ein kavamann. Tey so gjördu. So nakrar dagar seinni, so spyr gentan, um tey skulu taka hann inn. Já, so tekur gentan hann inn, og um morgunin fer gentan upp, og tá sá hon, at kavamaðurin var horvin. Hon fór at gráta.

Heilsan
Lív Skoubo

Jonna,
sum er
7 ára gomul
hefur sent
okkum
hesa tekningina

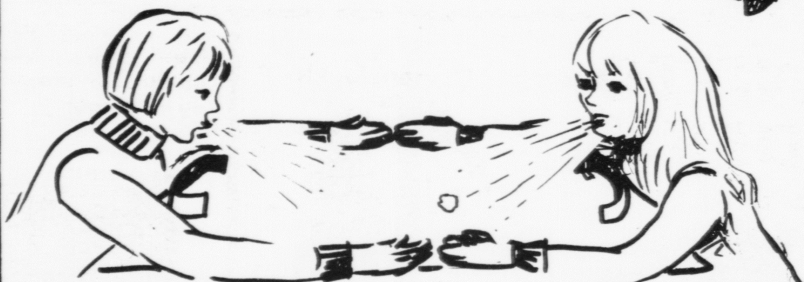


Send loysnina á krossorða-gátuni til Sosialin (barnasiðan), box 76, Tórshavn innan komandi leygardag.

Vit GERA ett fotbollspel

TU SKALT BRUKA:
EINA VATTNÜLA ELLA
EITT VATTPETTI - PAPP

FOTBÖLTURIN = VATTPETTI ELLA - KULA
MÁLINI = EIN PAPPÍRS-ÁL, SUM TÚ LÍMAR FASTA Á
 BORDIÐ VIÐ KLISTURBANDI.
 (ELLA EIN STÖR SVÄVULDÖS,
 HAR EIN SÍÐA ER
 BURTURSKORIN) KLISTUR



1. BYRJA VIÐ AT LEGGJA BÓLTIN Á MIÐJUNA (TEL SO ÖPPI 3)
2. VITA HVUSSU NÖGV MÁL TIT KUNNA BLÁSA HVÖR.

LOYNIHELLIÐ

eftir *J. M. Neale*

Eitt marg- háttligt bræv

12. partur:

Thekla tagdi.

«Um tað bert eru snildir, harri, so munnu rómverjar fara að vera á varðhaldi í mátt. Í morgin kundi eg so farið niður og vita, hvat har er á vási. Tá hevði eg helst eisini hitt Aristides, um brævið var eka».

»Húsj, hoyri!«

Eitt neyðarsligt róp.

Difilus gekk tá yvir at munnanum.

„Slæktid!“ kessaði hann. Varislaga dró hann for-
hangað til síðis, legði seg skerflatan og ók fram at
tromini. Júst tá kom mánin undan tindinum, og
dalurin og fjallið yvir av teimum lá í bleikum mána-
lýsi. Ein lóta gekk, so hövdu eygu hansara vant seg
við myrkrið. Hann helt seg siggia eitt fólk standa
beint niðri undir hellismunnum. Annars tyktist alt
at vera friðarligt. Eygu hansara leitaðu oman og
niðan gjøgnum dalin. — Har var einki at siggia!

Skepilsíð undir honum flutti seg úr stað. Ein steinur til stöddar sum ein nevi kom fúkandi, hann rakti ekki á hellismunnan og datt niðuraftur.

Einaferð afturat læt Difilus eygu síni leita gjøgnum hvønn krók í dalinum. Onki var at siggja uttan skepilsíð, sum blakað hevði steinin. So mundi brævið vera ekta kortini.

Díflus mundi rópt niður til manninn, men so helt hann, at hann átti fyrst at siga harra sínum frá. Líka so ljóðliga, sum hann var kropin fram á tromina, krevp hann nú innaftur.

Difilur lá pinnastillur. — Sanniliga! — Tað ljóðaði sum tveir ella triggir menn, ið tosaðu spakuliga sínámillum.

Varisliga kreypt hann út aftur á tromina. Mánninn
skeyn eitt sindur inn vinsturmegin í hellismunnan-
um. Maðurinn, níðriundir hevið verið, var horvin.

Difilur læt eyguni aftur reika í myrkrinum. Var har ekki okkurt, ið skygdi í mánaálýsinum? — Hasir skuggarnir kundu koma af fjallinum ella av einum knúttum træbúli. — Men har! — Nú fluttu teir seg! — So var hann ekki í iva longur! —

Difilus andaði tungan. Hevði hann havt rópt! — Hann tordi ekki at hugsa um, hvat so var hent. —

Spakulig kreyp hann innaftur. Hann hongdi for-
hangid væl og virðiliga upp fyri aftur og fór inn í
hellið.

„Hvussu var, Difilus?“

»Brævið er falsað. Tveir ella trýggir menn standa har niðri. Eg sá svørðið hjá einum skyggja í mána-
lýsinum, tað munnu vera hermenn...«

»Gud havi lov, at vit ikki lótu okkum lumpa«, teskaði Thekla.

»Men það var nú bara gott, at teir royndu hesar snildir«, segði Basilius. »Tá ið teir einki hava fingið burturúr, so halda teir bara, at hellið er tómst og so — kunnur vit kenna okkum heilt trygg! — Nú ræður bara um, at vit halda okkum kúrr. Ljós nýtist okkum ikki nú. — Tað hevði verið allarbæst, at vit lögdu okkum at sova.«

Miseydnaðar snildir

13. partur:

Tað hevði ongantið verið Pambo fyrri áður! Hermenn-
nir voru ekki meir enn komnir til Zericah, so streyk
hann avstað á ávara Basilus. Hann stongdi í
skundi. Hann ætlaði sær at ganga ein veg, sum var
styttri, men sum hann ekki hevði gingið nú í nógv ár.
Men hann mundi vera sneiddur ov tidliga til óks, tí
tá ið mykrið kom á hann, var hann so púra vilstur.

Framhaid